ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Σε καιρούς δυστοπικών αδιεξόδων, μοναδική διέξοδος η συνέχιση των αγώνων

Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Σε καιρούς δυστοπικών αδιεξόδων, μοναδική διέξοδος η συνέχιση των αγώνων

Κατά τη διάρκεια της πρόσφατης επιχείρησης κατατρομοκράτησης του παγκόσμιου πληθυσμού, στο πλαίσιο ενός ιστορικού συνεχούς αντίστοιχων πρακτικών από κράτος και συνεπώς από κάθε λογής κεφάλαιο κι αφεντικά, κάθε πτυχή της καθημερινότητας δισεκατομμυρίων ανθρώπων βομβαρδίστηκε από τον φόβο και τον θάνατο. Η τρομολαγνεία από τα καθεστωτικά μέσα μαζικής ενημέρωσης και κάθε λογής πολιτική βιτρίνα, είχε ως αποστολή την παραπομπή, με πολεμική ορολογία, σε μια διαρκή «κατάσταση εκτάκτου ανάγκης». Να σημειωθεί πως η επίκληση καταστάσεων έκτακτης ανάγκης συνιστά ιστορικά πάγια τακτική του καπιταλιστικού συστήματος, καθώς αυτές αποτελούν ιδεατό περιβάλλον υποβολής κι επιβολής της υποδούλωσης. Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της επίθεσης που έχει εξαπολυθεί τα δύο τελευταία χρόνια (σε συνέχεια όλων των προηγούμενων καπιταλιστικών κρίσεων κι αναδιαρθρώσεων) ως «κατάστασης έκτακτης ανάγκης», δεν είναι πλέον η εξαίρεση αλλά ο κανόνας.

Η προσπάθεια επιβολής της εξουσίας είτε με τη χρήση ωμής βίας είτε εξελίσσοντας τις τεχνικές ελέγχου και πειθάρχησης, δεν είναι κάτι καινούργιο. Η επίθεση ενάντια στη συλλογική και κοινωνική μνήμη, η τυφλή υπακοή κι η απαίτηση για πλήρη έλεγχο που ξεκινάει από τον δημόσιο χώρο και τις κοινωνικές σχέσεις και φτάνει μέχρι το σώμα του καθενός και καθεμιάς ξεχωριστά, δεν μπορεί παρά να έχει στόχο την πλήρη απονεύρωση των αντιστάσεων απέναντι στην κάθε είδους εξουσία.

Ειδικότερα, το κράτος, επιδιώκοντας να εξαφανίσει κάθε εξεγερτική σπιθαμή, εμπλούτισε την κατασταλτική του καμπάνια στη διάρκεια της τελευταίας διετίας, επιτιθέμενο στους νευρώνες της αναρχικής παράδοσης, ιδεολογικής ροής και ριζοσπαστικής μάχης δεκαετιών γύρω απ᾽ το ευρύτερο κέντρο της Αθήνας, το Πολυτεχνείο και τα Εξάρχεια, γύρω από τις πλατείες, τους πεζοδρόμους και τους δρόμους, φτάνοντας μέχρι και τις υπόλοιπες γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά. Η επίθεση από την κυριαρχία, στον αναρχικό χώρο και τις δομές του, εκεί που χτυπά ο σφυγμός της αντιπαράθεσης ενάντια στους λακέδες του κράτους κι εκεί που τσακίζονται οι μπάτσοι κι οι φασίστες, εντάσσεται στον διαχρονικό πόλεμο μεταξύ ζωής και θανατηφόρου εξουσίας.

Όλα κατακτώνται μέσα από την πάλη. Όλα μπορούν να αλλάξουν μόνο

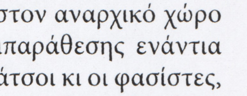

μέσα από την επιμονή μας για αναρχικό λόγο και δράση. Η αδιάκοπη ιστορία των συγκρούσεων και των κέντρων των αγώνων μας, εκεί που συναντώνται άτομα και συλλογικότητες με το όραμα ενός άλλου κόσμου, παραμένει ζωντανή μέσα από την υπεράσπιση των τόπων και των αδιαπραγμάτευτων χαρακτηριστικών και προταγμάτων μας για ριζική εξάλειψη κάθε εξουσίας και κηδεμονίας, αλλά και μέσα από την οργάνωση των αντιστάσεων και την επίμονη πρόκληση εξεγερσιακών γεγονότων. Το στερέωμα των ακηδεμόνευτων αγώνων έρχεται και ριζώνει με απελευθερωτική ορμή, όταν οι ανάγκες κι οι συνειδήσεις πραγματώνονται σε πραγματικό χρόνο και χώρο.

Εκεί, μπορεί να προκληθεί το όραμα μιας ελεύθερης συνεννόησης διάφορων μορφών συλλογικοποίησης, για να καταργήσουν στην πράξη κάθε μορφή ιδιοκτησίας. Την ανάγκη πραγμάτωσης δηλαδή μιας μορφής συλλογικής διαχείρισης των αγαθών και των εδαφών με συγκεκριμένους τρόπους χρήσης τους. Ένας αγώνας που θα φέρει, όσο γίνεται, πιο κοντά αυτές τις στιγμές κατά τις οποίες δεν θα ανήκει τίποτα σε κανέναν/μία/α κι όλοι/ες/α θα προσπαθούν για τη γενική χρήση των υλικών αγαθών με τέτοιο τρόπο, ώστε να προάγεται η γενική/συνολική ικανοποίηση, καταργώντας στην πράξη το κράτος κι εξαλείφοντας τη δημιουργία οποιασδήποτε μορφής νέου κράτους και κάθε κοινωνικής σύμβασης εκμεταλλευτή – εκμεταλλευομένου/ης.

Περί πειθάρχησης

«Είμαστε σε πόλεμο», έσπευσαν να διακηρύξουν διάφοροι εκπρόσωποι της παγκόσμιας οικονομικής και πολιτικής ελίτ αλλά και του ιατρικού ιερατείου, στις απαρχές της εμφάνισης της «πανδημίας» του covid-19 –η ειρωνεία είναι πως είμαστε όντως πάντα σε πόλεμο, και με όρους ενόπλων συγκρούσεων, σ' όλη τη διάρκεια της «μεταπολεμικής» περιόδου, και την τελευταία διετία λ.χ. από τον πόλεμο στην Υεμένη και τις επιθέσεις στη Ροζάβα, μέχρι τη σύγκρουση στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ το 2020 και την τρέχουσα εμπόλεμη κατάσταση Ρωσίας-Ουκρανίας. «Αυτό το διάγγελμα μού θυμίζει το πρώτο που έκανα το 1940, με τη βοήθεια της αδελφής μου», είπε η βασίλισσα της Αγγλίας Ελισάβετ και τελείωσε με τον στίχο ενός τραγουδιού της εποχής, «θα συναντηθούμε ξανά». «Θα ζήσουμε το Περλ Χάρμπορ της εποχής μας, τη δική μας 11η Σεπτεμβρίου, μόνο που δεν θα συμβεί σε ένα συγκεκριμένο σημείο, θα συμβεί σε ολόκληρη τη χώρα», δήλωσε ο επικεφαλής της υπηρεσίας δημόσιας υγείας των ΗΠΑ, ενώ ο πάπας Φραγκίσκος αποφάνθηκε ότι «οι πληγές που προκλήθηκαν στην ανθρώπινη οικογένειά μας από την πανδημία της covid-19 και το φαινόμενο της κλιματικής αλλαγής είναι συγκρίσιμες με εκείνες που προκαλεί μια παγκόσμια σύρραξη».

Η εξομοίωση της «πανδημίας» μ' έναν παγκόσμιο πόλεμο: πρόκειται, φυσικά, για ένα τεράστιο ψεύδος με προφανή σκοπιμότητα. Εφ' όσον η «παν-

δημία» χαρακτηρίζεται «παγκόσμιος πόλεμος», εφ᾽ όσον ο φόβος παγώσει κάθε κριτική σκέψη, τα εθνικά κράτη αλλά κι οι κάθε λογής υπερεθνικοί οργανισμοί, εμφανίζονται να δικαιούνται να πράξουν οτιδήποτε για την αντιμετώπιση του «εχθρού». Μ᾽ άλλα λόγια, ο παγκόσμιος πληθυσμός μπαίνει στο επίκεντρο ενός πειθαρχικού μηχανισμού που στοχεύει στον αυστηρό έλεγχο της κυκλοφορίας των σωμάτων με εργαλεία, έκτακτες νομοθεσίες κι απαγορεύσεις, εγκλεισμό, περιορισμούς κι ιατρική τρομοκρατία. Στη μεσαιωνική Αγγλία, η εντολή *Habeas Corpus*, δηλαδή, «Φέρτε μου το σώμα», είτε του βασιλιά είτε του δικαστή, απαιτούσε να προσαχθεί ενώπιόν τους ένας κρατούμενος και να αιτιολογηθεί η κράτηση, αλλά επίσης εξέφραζε την απόλυτη εξουσία στη ζωή και τον θάνατο των υπηκόων.

Σ᾽ αυτήν την κατεύθυνση κινείται και η κυριαρχία στην εποχή μας, μέσω του ελέγχου των εσχάτων «λεπτομερειών» της ανθρώπινης ύπαρξης, με την ψηφιακή οργάνωση των επιτηρήσεων και των αποκλεισμών, των διαχωρισμών, των ελέγχων και βέβαια, με την επιβολή κανονιστικών κυρώσεων, όπως αυτά έχουν ήδη εδραιωθεί στην πορεία των ετών από το κράτος.

Οι απαγορεύσεις που επιβλήθηκαν στον παγκόσμιο πληθυσμό αλλά και η επιτήρηση των μετακινήσεων με αφορμή την «πανδημία», συνδέθηκαν εξαρχής από τους ίδιους τους εμπνευστές τους με τη «νέα πίστη στο κράτος», που δήθεν απαιτεί η «κατάσταση εξαίρεσης». Τα εμβολιασμένα άτομα βαπτίζονται οι νέοι νομιμόφρονες, καθίστανται δήθεν προνομιούχα, χαρακτηρίζονται σεβαστικοί πολίτες, υπεύθυνοι/ες/α, με υψηλή ενσυναίσθηση του κοινωνικού καθήκοντος. Τα μη εμβολιασμένα άτομα, αντίθετα, λοιδωρούνται, χαρακτηρίζονται αντικοινωνικά, ανεύθυνα, εγκληματίες, απειλούνται, προπηλακίζονται ή εκβιάζονται με κάθε τρόπο.

Οποιαδήποτε αντίρρηση στις απαιτήσεις κράτους και ειδικών για πλήρη συμμόρφωση ακόμα και στα πιο παράλογα «υγειονομικά» μέτρα, βαπτίζεται ανορθολογισμός κι επιστροφή στον σκοταδισμό. Κάθε μορφής αμφισβήτηση εντάσσεται και κατηγοριοποιείται ως θρησκόληπτης κι ακροδεξιάς προέλευσης. Η «ανεύθυνη» κυκλοφορία των σωμάτων ταυτόχρονα χαρακτηρίζεται όχι μόνο ποινικά κολάσιμη, όχι μόνο ηθικά αποκλίνουσα αλλά ακόμα και ψυχιατρικά. Η δε ιατρικοποίηση της πολιτικής εμφανίστηκε όλο και περισσότερο αφοσιωμένη στη «θεραπεία» των πολιτών από κινδύνους για τους οποίους συχνά υπεύθυνες είναι οι δημόσιες συναθροίσεις και διαμαρτυρίες.

Ο πρωταρχικός σκοπός του κράτους είναι ο έλεγχος κι η καταστολή του πληθυσμού. Πάντοτε δρούσε προς αυτή την κατεύθυνση, προετοιμάζοντας το έδαφος για την ολοκληρωτική μας πειθάρχηση. Ειδικά, τις τελευταίες δεκαετίες, αυτές οι προσπάθειες έχουν ενταθεί, κάνοντας μάλιστα ιδιαίτερη χρήση των νέων τεχνολογιών. Κάμερες σε κάθε δρόμο να καταγράφουν όλες τις κινήσεις, ηλεκτρονική διαρκής παρακολούθηση μέσω κινητών τηλεφώνων (ειδικά smartphone) και social media, σκαναρίσματα στοιχείων με διά-

φορες αφορμές (πιο πρόσφατο και τρανταχτό παράδειγμα, το πιστοποιητικό εμβολιασμού), ιδιαίτερα αυξημένες αστυνομικές περιπολίες, εξοπλισμός και δημιουργία ειδικών μονάδων στον τομέα της καταστολής, φυλακές υψίστης ασφαλείας κι αρκετά ακόμη, είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί το κράτος για να μας ελέγχει και να μας καταστέλλει. Μέσα σε όλο αυτό το περιβάλλον, θαυμάσια ευκαιρία για το κράτος αποτέλεσε η covid-19, μια ευκαιρία που δεν θα μπορούσε να περάσει ανεκμετάλλευτη για κανέναν λόγο. Έτσι, όλα όσα ετοιμάζονταν καιρό ή προχωρούσαν σταδιακά, πλέον επιταχύνθηκαν ραγδαία.

Θα πρέπει να επισημάνουμε σε κάθε τόνο, ότι η επιβολή μιας «κατάστασης εξαίρεσης» εκ μέρους των κρατών, δεν έχει προσωρινό χαρακτήρα, είτε με τη στενή είτε με την ευρεία έννοια, καθ' ότι αποτελεί μια βαριά κληρονομιά που αφήνουν οι εξουσιαστές στην πορεία των διάδοχων διαχειρίσεων των κρατικών υποθέσεων. Η απόλυτη συνύφανση της ασφάλειας (υγειονομικής ή άλλης) με το κράτος, δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολιών σχετικά με τις προθέσεις αυτών των σχεδιασμών. Η απόλυτη πειθάρχηση που απαιτείται, υποδηλώνει και το μέγεθος των εξουσιαστικών προσδοκιών: ο καταναγκασμός κι η υποχρεωτικότητα, καθώς κι η επιβολή οποιουδήποτε «συμφώνου ασφάλειας», απαιτεί την άνευ όρων εκχώρηση της φυσικής ελευθερίας του ατόμου με αντάλλαγμα την προστασία του κράτους. Πώς θα επιτευχθεί, όμως, η γενική υπακοή χωρίς τη χρήση ωμής δύναμης, αφού σ' αυτή μπορεί κάλλιστα να προταχθεί αντίσταση; Μα φυσικά, με την οργάνωση ενός πειθαρχικού συστήματος, που στρέφεται προς την ίδια τη βούληση, μια διαδικασία εθελοδουλίας.

Επιστήμη

Η αντικειμενικότητα της επιστήμης είναι ένα αφήγημα που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον από πολιτική σκοπιά. Η επιστήμη προβάλλεται διαχρονικά ως κάτι το αντικειμενικό, ως κάτι το «καθαρό». Είναι πλέον η αποκλειστική οδός για να φθάσουμε στην αλήθεια, μιαν αλήθεια επίσης μοναδική και αντικειμενική. Όμως, διαχρονικά και πάλι, η επιστήμη δεν είναι αμόλυντη από κοινωνικές επιρροές. Από την γέννησή της έως και σήμερα, αντανακλά το κοινωνικό και πολιτικό σύστημα εντός του οποίου ασκείται. Η αντικειμενικότητα της επιστήμης είναι τελικά ένα αφήγημα που δρα προς το συμφέρον του κράτους. Στην covid εποχή που διανύουμε, με βάση αυτό το αφήγημα, επιτυγχάνεται η κοινωνική συναίνεση. Δεν πρόκειται για ένα κράτος που θέλει να ελέγχει και να επιβάλλεται όλο και περισσότερο. Πρόκειται για ένα κράτος που επιστρατεύει τα αναβαθμισμένα μέσα που διαθέτει, για να συμμαχήσει με την (αντικειμενική) επιστήμη στον πόλεμο κατά του αόρατου εχθρού. Άλλωστε, σε μία τέτοια συμμαχία, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα.

Η έννοια του «ειδικού»-της αυθεντίας, παρουσιάζει επίσης μεγάλο πολι-

τικό ενδιαφέρον. Οι ειδικοί προβάλλονται κι αυτοί σαν αντικειμενικοί και κάτοχοι της απόλυτης αλήθειας. Η αλήθεια αυτή δεν είναι άλλη από την επιστημονική αλήθεια. Για την καθιέρωση του απόλυτου χαρακτήρα τής εν λόγω αλήθειας, ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό το γεγονός ότι ο καπιταλισμός μοιράζει απλόχερα την άγνοια κι όχι τη γνώση. Οι διάφοροι επιστημονικοί κλάδοι χαρακτηρίζονται πλέον από μια διαρκώς αυξανόμενη εξειδίκευση. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, ο λόγος που παράγουν, να γίνεται όλο και πιο δυσνόητος για τους μη ειδικούς. Επομένως, η επιστημονική γνώση-αλήθεια προορίζεται για τους κύκλους των ειδικών, ενώ η άγνοια για τις μάζες. Οι μάζες βέβαια, καλούνται να υιοθετήσουν αυτή την αλήθεια, μολονότι, πιθανότατα δεν την κατανοούν. Επιπρόσθετα, καλούνται ή εξαναγκάζονται και να ενεργήσουν με βάση αυτή την αλήθεια. Καταλήγουμε, λοιπόν, στην αφομοίωση μιας στάσης η οποία δρα επίσης προς όφελος του κράτους. Η στάση αυτή εκφράζεται τέλεια στην φράση: «είστε ειδικοί; αφού δεν είστε, μη μιλάτε!». Απόψεις μη ειδικών δεν έχουν αξία. Η κριτική βαφτίζεται με μεγάλη ευκολία συνωμοσιολογία, όταν προέρχεται από «ανειδίκευτα» υποκείμενα. Όποια/ος/ο δεν εντάσσεται στην επιστημονική κοινότητα, δεν έχει δικαίωμα να αμφισβητεί και ... το κράτος προελαύνει! Έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί πως ιστορικά, τόσο στα συμβούλια φυλών, πολεμιστών, κυνηγών, ψαράδων και της τεράστιας παραμελημένης -σκοπιμότατα- συμβολής των γυναικών, όσο και στον πρώιμο ελληνορωμαϊκό κόσμο, πουθενά οι «ειδικοί» δεν γίνονται αποδεκτοί σε ζητήματα που αφορούν όλη την κοινότητα/κοινωνία, στον βαθμό που αυτό συμβαίνει στην εποχή της νεωτερικότητας και δη, σήμερα.

Είναι, λοιπόν, έκδηλο πως η εξύψωση της επιστήμης σε κάτι το αμερόληπτο κι ουδέτερο αποπολιτικοποιεί τον χαρακτήρα που αυτή έχει σήμερα. Ένδειξη της εν λόγω αποπολιτικοποίησης, αποτελεί η αδιαφορία ή η αφέλεια με την οποία συχνά αντιμετωπίζονται τα κίνητρα της επιστήμης. Πολλές θα δηλώσουν πως η επιστήμη είναι στο κάτω-κάτω εδώ, για να μας σώσει ή να κάνει τη ζωή μας καλύτερη. Πολλοί θα πουν πως ο στόχος της είναι ίσως το κέρδος, εντούτοις κι εμείς θα ωφεληθούμε από όσα δημιουργεί. Τέτοιες απόψεις είναι επικίνδυνα απλοϊκές. Αντί περαιτέρω ανάλυσης για τα κίνητρα της σύγχρονης επιστήμης, παρατίθεται ένα παράδειγμα.

Βασικός και μεγάλος χρηματοδότης για το (τύπου mRNA) εμβόλιο της εταιρίας Moderna, είναι η DARPA (*defence advanced research projects agency - υπηρεσία έρευνας προηγμένων αμυντικών προγραμμάτων*). Πρόκειται ουσιαστικά, για τον τεχνολογικό βραχίονα του αμερικάνικου στρατού. Η DARPA ασχολείται με εφαρμογές που φέρνουν τον όρο δυστοπία όλο και πιο κοντά στην ανθρωπότητα. Ο δε αμερικάνικος στρατός έπαιξε κεντρικό ρόλο σε μια άλλη υπόθεση υποχρεωτικού εμβολιασμού, όταν ανάγκασε τεράστιο αριθμό στρατιωτών να εμβολιαστεί κατά του άνθρακα. Μεγάλος αριθμός στρατιωτών εμφάνισε συμπτώματα πολύ επιβαρυντικά για την υγεία του. Ας μείνου-

με, όμως, εδώ από άποψη γεγονότων κι ας υποβάλουμε δύο πολύ σημαντικές ερωτήσεις σχετικά με τα κίνητρα που αναφέραμε στην προηγούμενη παράγραφο. Πρώτον, υπάρχει περίπτωση ο αμερικάνικος (ή οποιοσδήποτε άλλος) στρατός να νοιάζεται για την υγεία μας; Δεύτερον, όταν εμπλέκονται τέτοιου είδους οργανισμοί, είναι απίθανο να υπάρχουν ιδιοτελή κίνητρα τα οποία ξεπερνούν την παραδοσιακή λογική του κέρδους;

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, πως η απόλυτη ή/και τυφλή εμπιστοσύνη στη σύγχρονη επιστήμη (άλλωστε, η επιστήμη κατά μία ιστορική έννοια, συνιστά την οργανωμένη, συστηματική και διαρκή αμφισβήτηση κάθε προϋπάρχουσας αυθεντίας), δίχως να μας προβληματίζουν τα κίνητρά της, είναι μια στάση που από πολιτική άποψη, στερείται βάθους. Πέρα από το ρηχό της χαρακτήρα όμως, η στάση αυτή μάς απομακρύνει από έναν αναρχικό τρόπο σκέψης. Διότι εδώ έχουμε να κάνουμε με κρατικές πολιτικές, που καμουφλάρονται χρησιμοποιώντας την ιδέα της «καθαρής» επιστήμης. Σε μια τέτοια συνθήκη, οφείλουμε ως αναρχικές/οί/ά να επιδεικνύουμε τον αυτονόητο σκεπτικισμό και να φέρνουμε στο προσκήνιο τις αυτονόητες αμφιβολίες.

Αναρχία κι επιστήμη

Από τις απαρχές της αναρχικής σκέψης, υπάρχει μια έντονη κριτική απέναντι όχι στην ίδια την επιστήμη αλλά στην προσπάθεια εκείνων που τη λατρεύουν σα θεό, παραχωρώντας στους ειδικούς προνόμια και δικαιώματα, εξουσία κι έλεγχο, επιβάλλοντας ουσιαστικά κι αυταρχικά, νόμους στη ζωή, στο όνομα της επιστήμης. Ο Mikhail Bakunin τόνιζε, «τι κρίμα θα ήταν να είναι η ανθρωπότητα σκλάβα των ειδικών! Δώστε τους την απόλυτη εξουσία και θα αρχίζουν να εφαρμόζουν πάνω σε ανθρώπινα όντα τα ίδια πειράματα που οι επιστήμονες κάνουν σήμερα σε κουνέλια και σε σκύλους. Η ζωή θα έσβηνε κι η ανθρώπινη κοινωνία θα μετατρεπόταν σε μια βουβή και δουλική αγέλη! Η κυριαρχία της επιστήμης πάνω στη ζωή δεν μπορεί να έχει άλλο αποτέλεσμα παρά μόνο την αποκτήνωση του ανθρώπινου γένους. Εκείνοι που υπερασπίζουν την κυριαρχία της επιστήμης πάνω στη ζωή, υπερασπίζουν όλοι την κρατική ιδέα και την κρατική εξουσία.» Ο Bakunin ως αναρχικός, θεωρούσε ότι όσο υπάρχει το κράτος, θα υπάρχει η κυριαρχία της/ου μιας/ενός πάνω στην/ον/ο άλλη/ον/ο που οδηγεί στην υποδούλωση. «Κράτος χωρίς υποδούλωση δεν είναι νοητό και γι᾽ αυτόν τον λόγο, είμαστε εχθροί του κράτους», τόνιζε. Στη σημερινή εποχή τα λόγια του, ηχούν επίκαιρα παρά ποτέ.

Το τέρας του «εξευγενισμού» κι η βιοτεχνολογική μητροπολιτική του τρόμου

Ο εξευγενισμός, gentrification[1], όπως πρωτοαναφέρθηκε από την κοινωνιολόγο Ruth Glass το 1964, είναι ο όρος που χρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει την κοινωνικοχωρική-περιβαλλοντική μεταβολή της συνοικίας του Ίσλινγκτον στο δυτικό Λονδίνο, στις αρχές της δεκαετίας του '60, σύμφωνα με τα εργασιακά και οικιστικά συμφέροντα της κρατιστικής επιβολής.

Το σχέδιο είναι απλό: «υποβαθμισμένες», «υπανάπτυκτες», «παρηκμασμένες» περιοχές πρέπει να «εκσυγχρονιστούν», γιατί ο κόσμος πάει «μπροστά», γιατί η «ανάπτυξη» είναι το παν, γιατί η εμπορευματική αξία, το εμπόρευμα είναι ο βασικός ρυθμιστής της σύγχρονης αστικής ζωής μέσα από την πειθάρχηση και τον έλεγχο, μέχρις ότου οι περισσότεροι των μη συνεργάσιμων κι αδιάφορων στα εξουσιαστικά συμφέροντα κατοίκων, ανθρώπινων και μη, να εκτοπιστούν και να αλλάξει ο συνολικός κοινωνικός και περιβαλλοντικός χαρακτήρας των περιοχών.

Φαινόμενα που θυμίζουν εξευγενισμό συναντώνται σποραδικά κυρίως από τον 19ο αιώνα. Ωστόσο, η συστηματική ανακατασκευή κι αποκατάσταση των κέντρων των πόλεων εντοπίζεται στη μεταπολεμική εποχή και μετά. Οι πολιτικές «εξευγενισμού» παρουσιάζουν διαφορές ανάλογα με τις χρονικές περιόδους. Άλλοτε οι «εξευγενιστές» (gentrifiers) είναι ιδιώτες που υπόσχονται την πλήρη αναγέννηση μιας περιοχής κι άλλοτε είναι οι ήδη υπάρχοντες ιδιοκτήτες που πιέζουν για την αναβάθμισή της, άλλοτε το κράτος ανοίγει τα χαρτιά του παίζοντας φανερά το παιχνίδι του «Μέγα Εξευγενιστή» με βίαιες εκτοπίσεις των κατοίκων, ανθρώπινων και μη, κι άλλοτε πάλι κρυμμένο πίσω από τους ιδιώτες, παίζει εξίσου βρώμικα.

Επιπλέον, στον 19ου αιώνα, το ζήτημα της υγείας από την παλιά αντίληψη επικεντρωμένη στον ασθενή, μετατρέπεται σε μια αντίληψη υγείας ως απλώς απουσία της ασθένειας. Έτσι, η ασθένεια εμφανίζεται στους δρόμους των πόλεων, εισχωρεί στα εσωτερικά των κατοικιών τους και μετατοπίζει το ενδιαφέρον από την υγεία του ατόμου, στην υγεία των πληθυσμών και των τόπων της ασθένειας. Μια αναδυόμενη μητροπολιτική σκέψη που εκτοπίζει και με αυτόν τον τρόπο, ό,τι είναι «εκτός σχεδίου πόλης», ως δυνητικά υποψήφιο προσαρμογής στις υγειονομικές μεθοδεύσεις της. Οι «μιαρές» φτωχογειτονιές του 19ου αιώνα σταδιακά θα έδιναν τη θέση τους σε «υγιείς» ομοιόμορφες σειρές από σπίτια και δρόμους ενός οικιακού δομημένου χώρου, με πρόσχημα το συμφέρον του εργαζόμενου κόσμου. Ακολούθως, στη δεκαετία του 1980, στη Νέα Υόρκη, ο όρος εξευγενισμός μετατρέπεται σε *αναζωογό-*

---

1. Η ετυμολογία του όρου "gentrification" παραπέμπει στο ρήμα "gentry", το οποίο προέρχεται από το γαλλικό "genterise" του 14ου αιώνα, που σήμαινε «αυτός που έχει γεννηθεί ευγενής».

νηση (*revitalization*), διογκώνοντας μια συγχρονισμένη επίθεση βοηθούμενη από τον τύπο και τα ΜΜΕ και προβάλλοντας μια «αριστοκρατία γαιοκτημόνων» των δημοσίων χώρων, με «ενάρετους σκοπούς» (χορηγίες, φιλανθρωπίες κλπ.). Αυτή η αποικιοκρατικού τύπου τακτική εξελίσσεται σε μια συνεχή «εξημέρωση» και τυποποίηση όλων των μορφών ζωής που εξαπλώνεται παγκοσμίως. Τώρα πια, τα σύγχρονα μοντέλα ζωής επιβάλλουν τη βίαιη εισχώρηση συσκευών νανοτεχνολογίας στα σώματα και την αντικατάσταση ώριμων δέντρων από μηχανικές συσκευές φιλτραρίσματος του αέρα ή τη γενικευμένη χρήση υβριδικών δέντρων.

Από το 2010 περίπου και μετά, βλέπουμε το κράτος ν' αναλαμβάνει όλο και περισσότερο το ρόλο του επιχειρηματία-manager με συμπράξεις δημοσίου - ιδιωτικού τομέα, καθώς επίσης δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα στην επιχειρηματική ενεργοποίηση της λεγόμενης «δημιουργικής τάξης». Πιο συγκεκριμένα, η αποκαλούμενη «δημιουργική τάξη», η οποία έχει αντικαταστήσει τον όρο των «εξευγενιστών», περιλαμβάνει άτομα που έχουν υψηλό επίπεδο «γνώσεων και ικανοτήτων» και καλούνται να λύσουν προβλήματα ενσωματώνοντας καινοτόμες λύσεις, στρατηγικές κι ιδέες, με βασικό χαρακτηριστικό της εργασίας τους, «την ευελιξία, την ευπλαστότητα και την κινητικότητα». Στη δημιουργική τάξη συμπεριλαμβάνονται αυτοί/ές/ά που παραδοσιακά θεωρούνται «δημιουργικοί/ές/ά»: καλλιτέχνες, ηθοποιοί, μουσικοί, συγγραφείς αλλά κι αυτοί που ονομάζονται «γνωστικοί εργάτ(ρι)ες», με άλλα λόγια, προγραμματιστές Η/Υ, μηχανικοί, designers, εργαζόμενοι/ες/α στα media, ακαδημαϊκοί, φοιτητ(ρι)ες/ά κτλ. Πρόκειται για άτομα που έχουν ως βασικά χαρακτηριστικά της εργασίας τους τη δημιουργία νέων μορφών προϊόντων, στρατηγικών, ιδεών, θεωριών, δίνοντας έμφαση στη δημόσια σφαίρα της ζωής (public life) και όχι φυσικά στην κοινοτική ζωή (community life).

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, βλέπουμε την τελευταία δεκαετία, και τη συρρίκνωση όλων των πιο ανεξάρτητων καλλιτεχνικών φωνών και την απόλυτη κυριαρχία των ιδρυμάτων, όπως το Νιάρχος κι η Στέγη του Ωνάση, όπου αλέθουν και συνθλίβουν όλες τις νέες τάσεις και ρεύματα που κάνουν την εμφάνισή τους στην πόλη της Αθήνας, κάτω από την εικόνα του «πρωτοπόρου», ενώ στην πραγματικότητα είναι μεγάλα super markets και malls «καλλιτεχνικών» εμπορευμάτων και κονιορτοποιητήρια ιδεών. Στην εποχή covid-19, αυτά τα ιδρύματα κι ο κόσμος της τέχνης που συμμετέχει σε αυτά, απέδειξαν ξεκάθαρα ότι ενισχύουν την κυρίαρχη ιδεολογία των αποκλεισμών, των διακρίσεων, του ελιτισμού και του βιοτεχνολογικοποιημένου πολιτισμού της πειθαρχίας και του ελέγχου.

Ταυτόχρονα με τη ρητορική για τη «δημιουργική τάξη» που κατοικεί στη «δημιουργική πόλη» όλο και περισσότερο, αναπτύσσονται οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές του λεγόμενου «city branding». Σύμφωνα με αυτές τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές παγκοσμίως, η Αθήνα πρέπει κι αυτή να αποκτήσει «city

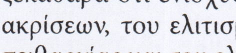

branding», να γίνει δηλαδή μια ανταγωνιστική πόλη με «ταυτότητα» που να μπορεί να λανσάρει τον εαυτό της στους επενδυτές.

Οι παραπάνω ορισμοί και περιγραφές καταδεικνύουν ότι οι φορείς του εξευγενισμού είναι οι επεκτατικές τάσεις του κεφαλαίου και των συνεργατών του, οι οποίες εκτοπίζουν τους παλαιότερους και συνήθως, οικονομικά ασθενέστερους κατοίκους της πόλης. Ωστόσο, εμπλέκονται όλο και περισσότερο στοιχεία της κυρίαρχης κουλτούρας κι αισθητικής, το αποκαλούμενο lifestyle, καθώς επίσης αλληλοδιασταυρώνονται στις διαδικασίες εξευγενισμού τα πολλαπλά συστήματα εξουσίας και διακρίσεων με βάση το φύλο, την εθνότητα, το χρώμα, την τάξη, την ηλικία, το μορφωτικό επίπεδο, το είδος κτλ. Όπως πολύ στοχευμένα αποτυπώθηκε τον Ιούνιο του 1988, στην Νέα Υόρκη, για τον αγώνα του Tompkins Square Park, «ο εξευγενισμός είναι γενοκτονία».

Λίγο πριν το 2020 και με αφορμή την covid-19, το ενδιαφέρον των εξευγενιστών δεν περιορίζεται μόνο στις εξωτερικές συνθήκες ζωής, αλλά εφευρίσκει τρόπους να διεισδύσει στα πιο απομακρυσμένα κομμάτια του εσωτερικού των σωμάτων, φτάνοντας να μετατρέπει σε δημόσιες συζητήσεις και πολιτικές αποφάσεις, όχι μόνο τις γεννήσεις, τις εκτρώσεις ή τις στειρώσεις αλλά και τον έλεγχο των κυττάρων, του dna κλπ., επεκτείνοντας συνάμα την έννοια της ιδιοκτησίας κι εξαλείφοντας κάθε ίχνος αυτοδιάθεσης, αυθορμητισμού ή αυτοοργάνωσης. Τώρα πια τίποτα δεν ανήκει σε κανένα, γιατί όλα είναι μια απέραντη ιδιοκτησία του κράτους, των εταιριών, των συνεργών τους και κάθε ρουφιάνου που καιροφυλακτεί για ένα κομμάτι από τα κλεμμένα του πλανήτη.

Γι' αυτό το βρώμικο ξεκαθάρισμα, στην περίπτωση της ελληνικής επικράτειας κι αργότερα, με αφορμή την υγειονομική καταστολή, βρήκαν ανοιχτότερο το πεδίο κι έχουν μπει στο παιχνίδι διάφορες εταιρείες με απευθείας αναθέσεις από το κράτος. Η προμετωπίδα όλων φυσικά, είναι η ανώνυμη εταιρεία «ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΑΘΗΝΑΣ Α.Ε.» που ιδρύθηκε το Μάιο του 2018 επί ΣΥΡΙΖΑ, με πρόεδρο τον Ν. Μπελαβίλα, και συνεχίζει ακάθεκτη επί ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, με πρόεδρο τον Κ. Μπακογιάννη, έχοντας αναλάβει τον συντονισμό, τον σχεδιασμό, τον προγραμματισμό και την υλοποίηση αναπλάσεων εντός των ορίων του δήμου Αθηναίων, ιδίως στο κέντρο της πόλης, με έμφαση στις περιοχές του Εμπορικού Τριγώνου και των Προσφυγικών της λεωφόρου Αλεξάνδρας. Ακολουθούν διάφορες ιδιωτικές εταιρείες, όπως η PRODEA Investments που έχει αναλάβει τη μελέτη και το έργο ανάπλασης του λόφου του Στρέφη, η UNISON, που είναι μια εταιρεία για όλες τις βρωμοδουλειές κι έχει αναλάβει το σύνολο των χώρων πρασίνου, ανάμεσά τους τον λόφο Φιλοπάππου, τον Λυκαβηττό και τα Τουρκοβούνια κ.ά. Φυσικά, αρκετές ακόμη στριμώχνονται στην πόρτα του Μπακογιάννη και του Μητσοτάκη, παρέχοντας εκδουλεύσεις, προκειμένου να πάρουν λίγη πίτα από το ταψί, όπως οι εταιρείες Αττικό Μετρό και ΑΒΑΞ που για τα εργοτάξια

του μετρό ισοπεδώνουν 62.000 τ.μ. και ξεριζώνουν 2.500 δέντρα, κι η Politis Technologies, μέλος του Ομίλου Πολίτη, που μέσα από το πρόγραμμα «Υιοθέτησε την Πόλη σου» του δήμου Αθηναίων, «φύτεψε» συσκευές μείωσης ρύπων, θεωρώντας ότι η καθεμιά αντιστοιχεί σε 7,5 ώριμα δέντρα.

Επιπρόσθετα, πρέπει να αναφερθεί κι ο νόμος για τα «ζώα συντροφιάς»[2] που στα επιμέρους στοιχεία του (χρηματικά πρόστιμα, τσιπάκια, πιστοποιητικά μετακίνησης, έλεγχοι dna) παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με τους νόμους έκτακτης ανάγκης από την περίοδο του λοκντάουν κι έπειτα, και συναινώντας σ' αυτόν, δεν υποβιβάζονται κι εξολοθρεύονται μόνο τα ελεύθερα μη ανθρώπινα όντα, αλλά εμμέσως σηματοδοτείται κι η συναίνεση στον υποβιβασμό κάθε ελευθερίας των ανθρώπων.

Αυτά τα φαινόμενα παγκοσμίως, πάντα με πρόσχημα την ασφάλεια, την ανάπτυξη και την υγεία, κρύβουν με τυχοδιωκτικές παραλλαγές μια πολυειδισμική θεωρία, κρατιστικής, πατριαρχικής κι ανθρωποκεντρικής προέλευσης. Εξαφανίζουν «ανεπιθύμητα» φυτά, «αδέσποτα ζώα» κι ανθρώπους, θεωρώντας τα περιθώριο της μητροπολιτικής γεωγράφησης. Αορατοποιούν άσπιτα, άνεργα, εξεγερσιακά υποκείμενα καταλήψεων, άτομα με λίγα ή χωρίς χρήματα κι όλα όσα συνολικά αρνούνται ένα πολύ συγκεκριμένο κι ασφυκτικά μεθοδευμένο τρόπο ζωής, υποδεικνύοντάς τα επιπλέον ως βασικά υπεύθυνα για την αισθητική κι ηθική κατάπτωση των πόλεων. Θέματα ασφάλειας, υγείας, επενδυμένα με ρατσιστικά σχόλια, αναδύονται ως επιχειρήματα για μια επιστροφή των «καθαρών» περιοχών στα χέρια των «ευυπόληπτων-πιστοποιημένων» πολιτών της. Παράλληλα, η έννοια του «κανονικού» καθορίζει το ορθόν και πρέπον, ενώ η έννοια του στατιστικού «μέσου όρου» αναδεικνύει μια μετριότητα που επιδέχεται και χρειάζεται ασταμάτητα βελτίωση. Έτσι, εν μέσω κορονοϊού, αυξήθηκαν οι γυναικοκτονίες, οι στειρώσεις ζώων. Τα ελεύθερα ζώα εξαφανίζονται-δολοφονούνται μαζί με τους/τις/τα μετανάστ(ρι)ες/ά, τους/τις/τα ρομά, (η τηλεκπαίδευση ενισχύει την αορατότητά τους) και μαζί, εξαφανίζονται όλοι «οι άνθρωποι χωρίς χαρτιά και πιστοποιήσεις».

Η αυθόρμητη κι ελεύθερη διάδραση όλων των οργανισμών που αλληλοεπιδρούν στα περιβάλλοντα τα οποία συνθέτουν τη ζωή του πλανήτη, γίνεται εκμετάλλευση στα χέρια των ειδιστών-κρατιστών, δημιουργώντας νέες κατηγορίες με αιχμή την ψευδαίσθηση του «ανώτερου ανθρώπινου είδους» και του «τέλειου περιβάλλοντος». Πρόκειται για έναν πόλεμο που εξελίσσεται μέσα από την πανικόβλητη κίνηση των τρομοκρατημένων πληθυσμών. Αυτό φάνηκε καθαρά στην εποχή covid-19, με την ευλαβή τήρηση του αποκλεισμού (λοκντάουν), της κοινωνικής αποστασιοποίησης και των εξαναγκαστικών ιατρικών πράξεων που μάλιστα δικαιολογήθηκαν ως «ατομική ευθύνη» και «ταξικό καθήκον».

---

2. (ΦΕΚ 169/Α/18-9-2021, ν.4830/2021)

Αυτή η κυριαρχική πολιτική σε στενή συνεργασία με την επιστήμη και την τεχνολογία, συνεχώς, κατηγοριοποιεί σε είδη και διατηρεί καταχρηστικά το δικαίωμα να επιλέγει την ενίσχυση κάποιων υβριδικών αναμείξεών τους, σύμφωνα με δουλοκτητικά κριτήρια. Η δικαιολογία της διεκδίκησης ή της ύπαρξης δικαιωμάτων των ανθρώπινων και μη όντων, ιδίως πια στην covid-19 εποχή, αποδεικνύει το πραγματικό της πρόσωπο, διαχωρίζοντας τα πάντα σε κατηγορίες προνομιούχων και μη. Άλλωστε, από την εποχή των επαναστάσεων ουσιαστικά, υπήρχε η προσδιδόμενη ταυτότητα του «υπό όρους πολίτη» στο όνομα της δημοκρατίας. Τα υπόλοιπα έμβια ή άβια –επίσης συγκάτοικοι του πλανήτη– που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις, περιθωριοποιούνται, απομονώνονται, αορατοποιούνται, λες κι υπάρχουν σε ένα «ερημικό νησί» που συμβολίζει τη φύση ως κενό ή στην καλύτερη, ένα απομακρυσμένο θέαμα –όπως κατάντησαν τα πάρκα κι οι πλατείες των πόλεων, τα απαλλοτριωμένα από ζωή κτίρια των καταλήψεων ή οι δήθεν «υποβαθμισμένες» γειτονιές. Όλα μεταμορφώνονται σε νεκρά σημεία ενός άλλου νοσταλγικού παρελθόντος, αφού κατάντησαν αποσπασμένα κι αποικιοκρατούμενα κομμάτια του σαρωτικού μητροπολιτικού επεκτατισμού.

Κάτω από τις δεδομένες συνθήκες έχει καταστεί ολοφάνερο ότι το κάθε κράτος, το κάθε σύνορο, η κάθε πειθάρχηση, οδηγούν στην εξαφάνιση της οποιασδήποτε μορφής ελευθερίας κι αυτοδιάθεσης. Εξόντωση των αρνητών εξαναγκαστικών ιατρικών πράξεων, υποχρεωτική επιβολή των βιοτεχνολογικών μεταλλάξεων κι υβριδισμών, διάλυση κάθε χώρου κοινωνικοποίησης, χρήση ενός απόλυτου κι ολοκληρωτικού μοντέλου πολιτισμού κι αισθητικής. Τελικά, ολική εξαφάνιση κάθε ελεύθερου περιβάλλοντος ή ελεύθερα περιπλανώμενου όντος, για τη συνολική υποδούλωση της ζωής σε κινήσεις μόνο μέσω ψηφιακών πιστοποιητικών και βιοτεχνολογικών ελέγχων, μέσα σε αυστηρά αποστειρωμένους χώρους.

Απέναντι στα σχέδια λεηλασίας
των τόπων και των ζωών μας,
να γίνουμε οι γκρεμιστές μαζί κι οι χτίστες.
Για την εξέγερση και την ολική απελευθέρωση σε όλα.

Αντιπατριαρχικός λόγος και δράση

Η σχέση των φύλων ιδωμένη από τη δική μας ματιά, προκύπτει ως αναγκαιότητα απέναντι σε έναν δήθεν φεμινισμό διαμεσολαβημένο από την επίσημη αφήγηση. Η λογική του δικαιωματισμού αφορά μια σχέση που αναγνωρίζει και σέβεται την ύπαρξη εξουσίας και κράτους, από το οποίο μάλιστα διεκδικεί χωρίς να γνωρίζει αν θα υπάρχει θετική ανταπόκριση, την παροχή με νομική κατοχύρωση δικαιωμάτων, πάνω σε θέματα που θεωρεί ότι υπάρχει κάποιο έλλειμα ή διαχωρισμός. Για μας, το πρόβλημα είναι η αναπαραγωγή υπαγω-

γών και διακρίσεων που ξεκινά από το κράτος κι αναπαράγεται μέσα στην ίδια την κοινωνία· η αύξηση της βίας και της υποτίμησης ως καθρέφτισμα της διάχυτης κοινωνικοπολιτικής συνθήκης. Επομένως, ενώ στεκόμαστε δίπλα και μέσα στους αγώνες όσων προσπαθούν να βελτιώσουν τους όρους της ζωής τους και να εξαλείψουν τη διάκριση που υπόκεινται, εναντιωνόμαστε στην ίδια την εξουσία που πολλές φορές αναγνωρίζει το πρόβλημα και ψεύδεται ότι προσπαθεί να το επιλύσει ως ο προστάτης των υπεξουσίων· γίνεται εκπρόσωπος μιας ορθής πολιτικής με έμμεσο σκοπό την κανονικοποίηση (την ένταξη δηλαδή στο σύστημα με συγκεκριμένους όρους και προϋποθέσεις), τη χειραγώγηση και τον διαχωρισμό του κοινωνικού συνόλου αλλά και των αγώνων.

Ποια θα μπορούσαν να είναι τα πεδία συνάντησης των επιθυμιών μας απέναντι σε υποδεικνυόμενους ρόλους που κλέβουν την αλήθεια των προθέσεών μας; Θα ήταν εφικτό να δημιουργηθούν «τόποι» επανεξέτασης των διαχωριστικών μεταξύ μας γραμμών; Να συγκροτηθούν οι τρόποι που θα επέτρεπαν το ξετύλιγμα κάθε ύπαρξης σε μια κατεύθυνση αλληλοσυμπληρωματικότητας κι όχι αλληλοκατανάλωσης; Ποιους δρόμους ανοίγοντας, θα οδηγούσαμε στον συντροφικό σεβασμό, κι όχι στην αμοιβαία λεηλασία σωμάτων, με αιχμή την εξόντωση θηλυκοτήτων; Ως αναρχικές, δεν επιθυμούμε προστάτες, γιατί γνωρίζουμε ότι η ίδια η εξουσία και το κράτος είναι αυτά που τρέφουν την πατριαρχική κοινωνία που ζούμε. Τα σώματά μας είναι δικά μας, οι αγώνες μας θα είναι αδιαμεσολάβητοι, χωρίς ιεραρχήσεις της καταπίεσης και πέρα από κάθε ανθρωποκεντρική λογική που ενισχύει το κυρίαρχο μοντέλο του ισχυρού δυτικού λευκού άντρα, πέρα από επίπλαστα δικαιώματα και κρατιστικές λογικές. Στόχος μας είναι, όχι να πάρουμε στα χέρια μας ένα μερίδιο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, να γίνουμε δηλαδή καταπιέστριες στην θέση των καταπιεστών, αλλά η ολοκληρωτική αντιμετώπιση με άμεση δράση και λόγο, κάθε εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, μέχρι την ολική απελευθέρωση σε όλα.

βιομηχανικές επαναστάσεις

Μέσα στις πάμπολλες αντινομίες κι αντιφάσεις που δημιουργεί ο καπιταλισμός, μπορούμε να διακρίνουμε και το εξής ειρωνικό: τα τελευταία 250 χρόνια, κάθε φορά που το καπιταλιστικό σύστημα έφτανε στο σημείο να οξύνει την επίθεσή του προς τα εκμεταλλευόμενα κομμάτια της κοινωνίας, με αιχμή την τεχνολογική πρόοδο, αυτό ονομαζόταν «βιομηχανική επανάσταση». Με τον όρο αυτό, τα αφεντικά επέλεξαν να ονοματοδοτήσουν αλλιώς το μετασχηματισμό των κοινωνικών κι εργασιακών σχέσεων, τον ολοένα και μεγαλύτερο περιορισμό της ανθρώπινης ελευθερίας, την ολοένα και μεγαλύτερη εκμετάλλευση του φυσικού περιβάλλοντος.

Ο όρος «4η βιομηχανική επανάσταση» βρίσκεται εδώ και χρόνια στον

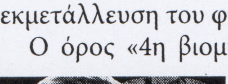

λόγο των κυριάρχων, περιλαμβάνοντας από την τεχνητή νοημοσύνη, τις βιοτεχνολογίες και τη γενετική, μέχρι το διαδίκτυο των πραγμάτων (*internet of things*) και τα κρυπτονομίσματα. Ο παράγοντας covid φαίνεται σαν την «τέλεια καταιγίδα» που παρουσιάζει μια μεγάλη ευκαιρία: τεράστια κομμάτια του παγκόσμιου πληθυσμού σε κατάσταση απομόνωσης και περιορισμού, απόλυτα εξαρτώμενα από την τεχνολογία, προκειμένου να επικοινωνήσουν, να εργαστούν ή να διασκεδάσουν, επομένως, πλήρης νομιμοποίηση των τεχνολογιών ελέγχου στο όνομα της προάσπισης της δημόσιας υγείας κι ακόμα μεγαλύτερη ψηφιοποίηση σχεδόν κάθε πτυχής της ανθρώπινης δραστηριότητας, φτάνοντας μέχρι τη μαζική εφαρμογή στον πληθυσμό των «εμβολίων mRna».

Ο Klaus Schwab, εξουσιαστής/επικεφαλής του παγκόσμιου οικονομικού φόρουμ, περισσότερο γνωστός για τα λεγόμενά του περί της «μεγάλης επανεκκίνησης» (*the great reset*), δίνοντας το στίγμα αυτής της νέας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, είχε πει σχετικά: «δε θα αλλάξει αυτά που κάνουμε, αλλά αυτό που είμαστε».

Υποχρεωτικός εμβολιασμός και «πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων»

Ο υποχρεωτικός εμβολιασμός περιορίζει την ήδη περιορισμένη (μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία) αυτοδιαχείριση των σωμάτων μας· κι η αυτοδιαχείριση των σωμάτων μας είναι αδιαπραγμάτευτη. Τον τελευταίο λόγο για τη ζωή και τον θάνατό μας, θα τον έχουμε εμείς, κι όχι το κράτος κι οι φαρμακομαφίες που αυτό υπηρετεί. Άλλωστε, ο εμβολιασμός (αν κι εφ᾽ όσον και για όσο πιάσει τόπο) είναι ένα μέσο ατομικής προστασίας. Υπ᾽ αυτή την έννοια, ο εμβολιασμός είναι ή μάλλον θα έπρεπε να είναι μια προσωπική υπόθεση. Προσωπική υπόθεση κι όχι ταξικό καθήκον. Από πού κι ως πού, άραγε, η απόφαση για μια ιατρική πράξη αποτελεί ταξικό καθήκον; Από πού κι ως πού η τυφλή συμμόρφωση στις κρατικές προσταγές αποτελεί ένδειξη κοινωνικής αλληλεγγύης; Πώς είναι δυνατόν να αγωνιστούμε ενάντια στην ταξική, εθνοφυλετική κι έμφυλη καταπίεση, την ίδια στιγμή που η εξουσία παρεμβαίνει με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο στα σώματά μας, μετατρέποντάς τα σε πειραματικά εργαστήρια των εταιρειών βιοτεχνολογίας;

Τα «υγειονομικά» πιστοποιητικά αποτελούν ένα από τα βασικά εργαλεία για το πέρασμα σε μία συνθήκη ψηφιακού ελέγχου κι επιπλέον καταγραφής κάθε πτυχής της ζωής μας. Χρησιμεύουν, επίσης, ως ένα μέσο πίεσης για όσους/ες/α αρνούνται να παραδώσουν αμαχητί την αυτοδιαχείριση των σωμάτων τους στην πολιτική και οικονομική εξουσία. Όσα άτομα δεν πειθαρχούν, αποκλείονται από την κοινωνική κι από την οικονομική ζωή. Χιλιάδες ανεμβολίαστοι/ες υγειονομικοί βρίσκονται σε αναστολή εργασίας (την ίδια στιγμή που οι εμβολιασμένοι/ες υγειονομικοί επιστρέφουν στα πόστα τους

έστω και με ελαφρά συμπτώματα της νόσου covid-19) και χιλιάδες ακόμα εργαζόμενοι/ες/α έχουν χάσει τις δουλειές τους, πληρώνοντας το τίμημα των αρνήσεών τους. Τα εργαζόμενα υποκείμενα που δεν έχουν το «covid/freedom/green pass» υποχρεώνονται σε επαναλαμβανόμενα rapid tests σε ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα κι αλλού, ενώ το κόστος επιβαρύνει τα ίδια. Αν αυτό δεν είναι έμμεση μείωση μισθού, τότε τι είναι;

Συνάμα, τα υγειονομικά πιστοποιητικά συνιστούν ένα ακόμα εργαλείο φόβου, διαχωρισμού κι επιβολής, ως μέσο επιστροφής στην καπιταλιστική «κανονικότητα», ενώ τα εμβολιασμένα άτομα απολαμβάνουν τα «προνόμια» της επιβίωσης σε μία «απολυταρχική δυστοπία». «Προνόμια» επιβίωσης που ενεργούν ως μια ψευδαίσθηση ότι ο εμβολιασμένος πολίτης κατέχει δικαιώματα· εδώ, το συγκεκριμένο νοητικό άλμα έρχεται να ενισχύσει η λεγόμενη «επιχείρηση Ελευθερία». Έτσι, τα εμβολιασμένα άτομα των κατώτερων κοινωνικών τάξεων παραμένουν καταπιεσμένα, ενώ τα ανεμβολίαστα βρίσκονται με αφαίρεση κάποιων προνομίων/δικαιωμάτων ή ακόμα χειρότερα, σε αναστολή ή απόλυση. Αυτά τα προνόμια, βέβαια, έχουν και ημερομηνία λήξης, καθώς αν κανείς/καμιά/κανένα δεν συμμορφώνεται διαρκώς, τότε υποβαθμίζεται στην κατηγορία των «μιασματικών» ανεμβολίαστων. Με τον τρόπο αυτό, οι ήδη υπάρχοντες κοινωνικοί και ταξικοί διαχωρισμοί βαθαίνουν κι άλλο στη βάση νέων «υγειονομικού» χαρακτήρα κριτηρίων, εξαπλώνοντας τον κοινωνικό κανιβαλισμό και τη νοοτροπία της ρουφιανιάς, μέχρι και την αυτο-επιτήρηση καθενός και καθεμιάς ξεχωριστά: ανάθεση σε εργαζόμενους/ες/α καθηκόντων ελέγχου πιστοποιητικών και ταυτοτήτων, στιγματισμός ανεμβολίαστων στους χώρους εργασίας (όπου δεν επιβάλλονται ποινές αναστολής), αποκλεισμός τους από κλειστούς χώρους δημόσιων υπηρεσιών, εστίασης, ψυχαγωγίας κ.ό.κ.. Όμως μια κρατικά αδειοδοτημένη ελευθερία (και μάλιστα με ημερομηνία λήξης) δεν είναι πραγματική ελευθερία. Διότι το κράτος, οποιαδήποτε μορφή κι αν πάρει, είναι ένας μηχανισμός, ο οποίος δεν μπορεί να γεννήσει τίποτα υγιές, αυθόρμητο και πραγματικά απελευθερωτικό.

Αντικρατικός αντιφασιστικός αγώνας

Ένα ακόμα εργαλείο που είδαμε να χρησιμοποιούν οι κρατικές εξουσίες και τα φερέφωνά τους, και στον ελλαδικό χώρο αλλά και παγκόσμια, είναι η λυσσαλέα εμμονή τους να ταυτίσουν οποιαδήποτε φωνή κριτικής και εναντίωσης στα κατασταλτικά μέτρα της «νέας κανονικότητας», με την ακροδεξιά, τον εθνικισμό, τον θρησκευτικό συντηρητισμό και τις συνωμοσιολογικές τερατολογίες.

Είναι γεγονός, ότι τέτοιου είδους φωνές κι απόψεις προερχόμενες από όλους αυτούς τους χώρους, εμφανίστηκαν, διογκώθηκαν και προωθήθηκαν ως «υπερασπιστών της ελευθερίας» και εναντίωσης στις κρατικές επιταγές. Μας είναι, όμως, επίσης ιστορικά γνωστό, ότι η εξουσία απεχθάνεται τα κενά

και τα αδιέξοδα κι όταν δεν μπορεί ή δεν είναι διατεθειμένη να τα καλύψει η ίδια, τον ρόλο αυτό αναλαμβάνουν οι παρακρατικές της εφεδρείες.

Παράλληλα, θεωρούμε εξίσου σημαντικό να αναγνωρίσουμε και να πολεμήσουμε μια γνώριμη συνθήκη που αναδύεται με νέα μορφή: αυτή που θέλει το κράτος ως την μόνη φωνή λογικής που μπορεί να ακουστεί σε μια «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» και τον οποιονδήποτε αντίλογο να ταυτίζεται, να λοιδωρείται και να καταστέλλεται (φυσικά ή πολιτικά) ως ανορθολογικό, «ψεκασμένο», κοινωνικά ανεύθυνο ή συνωμοσιολογικό. Έχοντας πάντα έτοιμη προς χρήση τη θεωρία των δύο άκρων, η κρατική εξουσία χρησιμοποιεί στη συγκεκριμένη ιστορική φάση, το ακροδεξιό «φόβητρο», προωθώντας το έστω και με φαινομενικά αρνητικό τρόπο και κρατώντας για τον εαυτό της τον ρόλο του προστάτη (σήμερα της δημόσιας υγείας, αύριο ίσως της δημόσιας ή κι εθνικής ασφάλειας) και του θεματοφύλακα του ορθολογισμού ως προς τις εντολές της.

Οι φασίστες ανέκαθεν αποτελούσαν το μακρύ χέρι του κράτους και του κεφαλαίου. Είναι πάντοτε εκεί για να κάνουν τη βρώμικη δουλειά των αφεντικών τους, να φέρνουν εις πέρας αυτά που το «δημοκρατικό προσωπείο» του κράτους το εμποδίζει να κάνει. Επιθέσεις, εμπρησμοί και μαχαιρώματα έξω από καταλήψεις, τραμπουκισμοί κι απειλές σε εργάτ(ρι)ες κι απεργούς που αγωνίζονται ενάντια στην εργοδοσία, συνεργασία με την αστυνομία για την καταστολή εξεγερμένων (π.χ. Πολυτεχνείο '95). Ακόμη, οι φασίστες είναι εκεί για να επιτίθενται σε όποιο άτομο «δεν ταιριάζει» με την καπιταλιστική κανονικότητα. Μετανάστ(ρι)ες/ά, άστεγοι/ες/α, τοξικοεξαρτημένοι/ες/α, ρομά, τρανς και γενικώς, καθετί που χαλά την κυρίαρχη ομοιομορφία, μπαίνει στο στόχαστρο των φασιστών.

Μέσα απ' τις πορείες, τις παρεμβάσεις και τα μοιράσματα, ως τα σπασίματα γραφείων, τις περιπολίες και την οργανωμένη αυτοάμυνα των χώρων μας, συμβάλλαμε με κάθε μέσο στον περιορισμό της παρουσίας των φασιστών στον δρόμο, εδραιώνοντας μεγάλους αντιφασιστικούς αγώνες την τελευταία δεκαετία, όπως μετά τη δολοφονία του αντιφασίστα μουσικού Παύλου Φύσσα.

Ως αναρχικοί/ές/ά, χωρίς να διεκδικούμε αλάθητα κι αυθεντίες, θεωρούμε ότι οι αδιαπραγμάτευτες αντιφασιστικές μας αξίες οφείλουν να εμβαθύνουν και να αναγνωρίζουν τον άρρηκτο δεσμό μεταξύ του κράτους και των ακροδεξιών παραφυάδων του, ανά πάσα ιστορική στιγμή, εκκινώντας πάντα από το ότι ο πολύμορφος αντιφασιστικός αγώνας ή θα είναι αντικρατικός ή δε θα είναι τίποτα.

Στρατιωτικοποίηση

Στο πλαίσιο του διάχυτου κοινωνικού πολέμου, η στρατιωτικοποίηση της καταστολής με μεικτά σώματα αστυνομίας-στρατού, όπως η *ευρωπαϊκή δύναμη*

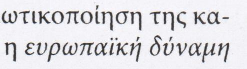

χωροφυλακής (*european gendarmerie force,* EUROGENDFOR ή EGF) από το 2006, και τους μπάτσους να λειτουργούν λίγο ως πολύ, ως στρατός υπό συνθήκες, δεν είναι κάτι καινοφανές στον κόσμο του αγώνα και στα καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας γενικότερα. Πολλαπλές «θεαματικές» επιχειρήσεις αντιτρομοκρατικών μονάδων που όλο κι αναβαθμίζονται επιχειρησιακά με στρατιωτικούς όρους στα χρόνια, αξιοποίηση των ΕΚΑΜ για τη δίωξη και καταστολή όχι μόνον εξεγερσιακών αναρχικών αλλά και ευρύτερα κοινωνικών αγώνων, και στρατιωτικού τύπου σχεδιασμοί αποκλεισμών σημείων της πόλης με σκοπό την καταστολή μέσω της πρόληψης διαμαρτυριών-διαδηλώσεων σε σημαντικές ημερομηνίες· ολοένα και πιο εξελιγμένος τεχνολογικά εξοπλισμός των μπάτσων, κατά τη λογική του εξοπλισμού στρατιωτικών σωμάτων, και νέες επιχειρησιακές μέθοδοι στις περιπτώσεις κρατικών δολοφονιών από μπάτσους-πιστολέρος που όλο και πυκνώνουν κατά τις καταδιώξεις επαναστατών-αγωνιστών αλλά και πολλών άλλων υποκειμένων (ρομά, μεταναστ(ρι)ών στον Έβρο κ.α.) την τελευταία δεκαετία, αποδεικνύουν πως τον πόλεμο τον ζούμε κάθε μέρα εδώ.

Ωστόσο, παράλληλα με την προοδευτική μετάβαση του πολεμικού πεδίου μες στην πόλη -ιδίως κατά τη μεταπολεμική περίοδο-, ώστε να είναι απαραίτητος κι ο ρόλος μιας αστυνομίας-στρατού κατοχής (εφ᾽ όσον ο «εχθρός» της κυριαρχίας μπορεί να βρίσκεται παντού και να είναι ο/η/το οποιοσ/α/οδήποτε, με αποτέλεσμα να πρέπει και να επιτηρηθούν-ελεγχθούν όλοι/ες/α μέσω ενός γενικευμένου *πανοπτικού*), αυτό που απασχολεί όλο και πιο πολύ τελευταίως είναι μια εμφανής μετάβαση από την πλευρά του κράτους, σε στρατιωτικού τύπου πρακτικές «διαχείρισης» επί του συνόλου της κοινωνικής ζωής. Όπως, διαχρονικά εξάλλου, συμβαίνει στο πλαίσιο της δομικής λειτουργίας του καπιταλισμού, με την αφορμή της όποιας «εχθρικής κατάστασης εκτάκτου ανάγκης», πρόσφατα, από το μεταναστευτικό μέχρι τον covid, κι ίσως αργότερα, τις συνοριακές αντεκδικήσεις και στη «δύση», την κλιματική αλλαγή, τη φτώχεια ή ό,τι άλλο προσφέρεται ανά συγκυρία, αξιοποιείται η δυνατότητα –μέχρι όποιο όριο θέσουν οι ίδιες οι κοινωνικές αντιστάσεις– ασκήσεων της κοινωνίας σε εξοικείωση με όλο το φάσμα της στρατιωτικοποιημένης συνθήκης, ακόμη και μέχρι την επιστράτευση και τους διακρατικούς πολέμους.

Είναι ενδεικτικό, πως από τις αρχές και στην έξαρση της «κρίσης covid», στην ενημέρωση πρωτοστατούσε κι ο τότε υφυπουργός πολιτικής προστασίας και διαχείρισης κρίσεων (νυν υφυπουργός εθνικής άμυνας), Ν. Χαρδαλιάς, ενώ στην Πορτογαλία, υπεύθυνος για την εμβολιαστική εκστρατεία ορίστηκε ο αντιναύαρχος (πρώην κυβερνήτης υποβρυχίων), Ε. Γκουβέια ε Μέλο, και παράλληλα, η καθημερινή ανακοίνωση με όρους στατιστικής από τα media, του αριθμού των νεκρών από τον ιό, αντικειμενοποιώντας τις απώλειες ανθρωπίνων υποκειμένων κι αποτιμώντας τες σε αριθμητικά ψηφία και μόνον, παρέπεμπε σε πολεμικό ανακοινωθέν –αντίστοιχη υπήρξε η ιστορική εικόνα

του Μπέργκαμο με τα στρατιωτικά φορτηγά που μετέφεραν πλήθος φερέτρων στα αποτεφρωτήρια γύρω πόλεων κι ο έλεγχος των μετακινήσεων μεταξύ ορισμένων πόλεων στη Γαλλία από δυνάμεις στρατού κατά τη διάρκεια του πρώτου κύματος covid, η εμπλοκή του στρατού στο καθολικό λοκντάουν σε Ελευσίνα, Ασπρόπυργο και Μάνδρα τον χειμώνα του 2020, αλλά κι η κινητοποίηση της εθνοφρουράς στη Minneapolis και σε άλλες περιοχές των ΗΠΑ, για πρώτη φορά μετά τον β΄ παγκόσμιο πόλεμο και η ετοιμότητα των στρατιωτικών μονάδων από το πεντάγωνο, λόγω των συγκρούσεων μετά τη δολοφονία του George Floyd, την άνοιξη του 2020 (από την πρώτη στιγμή της πανδημίας βέβαια, την πρωτοκαθεδρία κατέχει το κινεζικό πειθαρχικό μοντέλο).

Η σύγκρουση με την εξουσία δεν μπορεί παρά να οξυνθεί, παράλληλα με την όξυνση των αδιεξόδων και της καταπίεσης, καθώς και με την κλιμάκωση του ολοκληρωτισμού μέσω της στρατιωτικοποίησης της καταστολής των ζωών και των συνειδήσεων. Ο κοινωνικός πόλεμος ήταν πάντα εδώ, κι η ανάγκη συνοργάνωσης σε δίκτυα αντίστασης κι αλληλεγγύης, ακόμη πιο παρούσα παρά ποτέ.

Σύγχρονος ολοκληρωτισμός

Είναι η αναμονή-προσμονή ενός κινδύνου αυτό που καθιστά τις ψυχές των ανθρώπων φοβικές, μια διαδικασία οργανικής ακινητοποίησης, η οποία ειδικά όταν είναι οργανωμένη, μπορεί να χτιστεί με ευκολία πάνω στην πλάνη της προστασίας του κοινού καλού από κάποιο δημόσιο κίνδυνο.

Όταν η διαχείριση της πολιτικής της εγκόλπωσης από το κράτος όλο και περισσοτέρων κανόνων, εφαρμόζεται νομιμοποιημένα στη μαζική συνειδητότητα –εκμεταλλευόμενη η πρώτη ένα κομμάτι της πραγματικότητας ως πειστήριο για την ύπαρξη της κοινωνικής αποδοχής–, κι επιστεγάζεται με επιτυχία στο σύνολό της, τότε σίγουρα οδηγούμαστε σε κοινωνικό όλεθρο.

Οι απαιτήσεις των εξουσιαστικών τάξεων ή δυνάμεων ή τεράτων (όπως θέλετε πάρτε το), στο να συμμορφώνεται κάθε άτομο σε όλο και περισσότερους νόμους και στην περίπτωση του αντιθέτου, να επανέρχεται η βία του κράτους στην υλική της βάση, αποδεικνύουν πως όσον αφορά τον προσωπικό βίο κάθε ατόμου, οι αλυσίδες δεν είναι μόνο για τα πόδια και τα χέρια μας αλλά και για την εσωτερική χαλιναγώγηση της ελεύθερης σύστασης και δημιουργίας του προσωπικού χαρακτήρα.

Όταν επιτευχθεί ο εγκλωβισμός του ανθρώπινου νου είτε από την οικογένεια και το σχολείο είτε από την εκκλησία, είτε από την επιστήμη είτε από το στρατό, ως κυρίων διαμορφωτών συνειδήσεων κι ηθικοπλαστών της ανθρώπινης συμπεριφοράς, κριτών και «κριτικολόγων» σε ό,τι δεν προσαρμόζεται στα τιποτένια χαρακτηριστικά τους, και μέσα από την οργανωμένη κυρίαρχη κοινωνική παιδεία ενός εργοστασίου που καλύπτει και παράγει τις ανάγκες του κενού

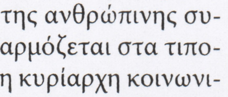

υλισμού με ασέβεια στη φύση και σε σύνδεση επί του παρόντος, το έδαφος είναι στρωμένο για το αστικό περιβάλλον, ώστε να δεχτεί τη σημερινή εποχή, όπως ο «ηθικός πολίτης» εκτιμά και δέχεται τη δουλειά τού μπάτσου ως σωτήρια.

Η προοδευτική διάλυση της «δημόσιας» υγείας και της νοσοκομειακής περίθαλψης ήδη από τη δεκαετία του '90, η αποδυνάμωση των εργατικών-απεργιακών δράσεων κι η σταδιακή ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, των δημοσίων χώρων κι αγαθών, τα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα, το νταβαντζιλίκι στις παροχές και τις ανάγκες ενός σπιτιού, η αύξηση των ενοικίων κι η ενεργοποίηση των εκδικητικών προστίμων μέσω της πλατφόρμας του φορολογικού συστήματος οικονομικής εξόντωσης κι ελέγχου σε όποιον/α/ο δε γουστάρει να της/του καθοδηγούν τη ζωή μέσω επιβλητικών συμβάσεων, η λεηλασία της φύσης και του ανθρώπινου σώματος κι η πατριαρχική συμπεριφορά βίας ως πρωτογενής εξουσία, η πολυπληθέστατη από υπηρεσίες αστυνόμευση της ζωής μας με μπάτσους-δολοφόνους-καουμπόηδες να αυξάνουν το προσδόκιμο του θανάτου απέναντι σε όποιον/α/ο τούς αντιστέκεται αμφισβητώντας την εξουσία τους, οι εργατικές δολοφονίες στο βωμό του κέρδους των αφεντικών και τα αστικά μπουντρούμια: είναι η βίβλος του κράτους και των τραπεζών, είναι η τροφή των κεφαλαίων της οικονομικής δικτατορίας και του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Η βίαιη καταστολή των κοινωνικών αγώνων για τον περιορισμό και τον εγκλωβισμό τους μέσα σε φοβικά καλούπια (βλ. νόμο για την αποσυμφόρηση των δρόμων σε περίπτωση διαδήλωσης και περιορισμό της στη μία λωρίδα ανάλογα την ποσότητα του κόσμου), αποτελεί μέρος σχεδίου με ολοκληρωτικό χαρακτήρα, στο όνομα της υπάρχουσας τάξης (κι ασφάλειας). Δεν είναι τυχαίο πως εκτός από τον νόμο απαγόρευσης των διαδηλώσεων, στη διάρκεια των λοκντάουν, ψηφίστηκε ο νόμος για την πανεπιστημιακή αστυνομία κι ο νόμος για τα εργασιακά[3] που μαζί με τη θεσμική κατάργηση του οχταώρου και της κυριακάτικης αργίας, παρανομοποίησε την απεργία, ο νέος νόμος για το μεταναστευτικό (κι η ακόλουθη επίταση απελάσεων και push-backs) αλλά και το αντιπεριβαλλοντικό αναπτυξιακό νομοσχέδιο[4] απόλυτης λεηλασίας της φύσης.

Από τα χρηματιστήρια, τους οίκους αξιολόγησης και τις τράπεζες, τους οικονομικούς κολοσσούς, τις πολυεθνικές και την πολυπολικότητα των κρατικών ανταγωνισμών και συμμαχιών στη σκακιέρα του γεωπολιτικού ελέγχου που μόνο πάνω στο αίμα των από τα κάτω μπορεί να στέκεται, μέχρι την εκδούλευση και τη συνεχόμενη λεηλασία του «τρίτου κόσμου»· από τις μεγαλοεταιρείες και τις σφαίρες των μπάτσων, μέχρι την τρομοκρατία των δημοσιογράφων και του δικαστικού κόσμου, το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι/ες/α.

---

3. (ΦΕΚ 101/Α/19-06-2021, ν.4808/2021)

4. (ΦΕΚ 92/Α/7-5-2020, ν.4685/2020)

Αντικρατισμός: μπορούμε να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας

Πέραν της άμεσης αντικατασταλτικής επιτακτικότητας που συνιστά σταθερό επίδικο των αγώνων και των εγχειρημάτων μας, το αντικρατικό πρόταγμα δεν είναι κάτι αόριστο κι αφηρημένο αλλά βιωμένη ανάγκη μέσα από την καθημερινή συμπίεση των ζωών μας. Όπως το κράτος έχει πρόσωπο/α, θεσμούς και σύμβολα, έτσι κι η αντικρατική πάλη έχει υποκείμενα που παλεύουν, απτές εκφράσεις-στοχεύσεις κι όνειρα.

Μαζί με το ηθικό -κι όχι μόνο- γκρέμισμα του υπάρχοντος, παλεύουμε για τη δημιουργία κοινοτήτων αγώνα κι αλληλεγγύης που θα αποτελέσουν τη βάση για την προοπτική προς τη γενικευμένη κοινωνική απελευθέρωση.

Η οικοδόμηση ενός νέου κόσμου προϋποθέτει την αντίσταση και την οργάνωσή της που θα πραγματοποιείται σε πραγματική βάση στο εδώ και το τώρα. Αναρχικές ομάδες, συλλογικότητες κι εγχειρήματα που θα συνθέτουν με όλα τα αγωνιζόμενα καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας, με προτάσεις και κριτική για το ατελέσφορο του οικονομικού συστήματος αλλά και για την προβολή της εξόντωσης και του αποκλεισμού, για όποιον/α/ο δεν συμμετέχει στην παραγωγική αλυσίδα εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας της αριστεράς, του ηγεμονισμού και των ενδοκινηματικών μικροπολιτικών και κατασταλτικών πρακτικών.

Για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση. Για την ελευθερία.

Δεν είναι το πρόβλημά μας μόνον η κρατική διαχείριση.

Έχουμε πρόβλημα με τους κάθε λογής διαχειριστές (του).

Έχουμε πρόβλημα με το κράτος καθεαυτό.

Αλληλεγγύη - αλληλοβοήθεια

Δεν σταματούμε να χτίζουμε, παρά το συνεχές του κοινωνικού πολέμου. Μες στο οξύμωρο της ζωής και του θανάτου που μόνο γραμμικό δεν είναι, γκρεμίζουμε και ταυτοχρόνως, χτίζουμε, κι έτσι προχωρούμε. Μες στις ρωγμές που προκαλούμε σε κάθε λογής «κανονικότητες» του υπάρχοντος, παράλληλα, συνδεόμαστε (ατομικά και συλλογικά) υποκείμενα κι αγώνες, μέσω των πολυσχιδών διακλαδώσεων που γεννούν η άμεση δράση κι η σύγκρουση. Η αντιιεραρχία κι η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη κι η αλληλοβοήθεια είναι το ανάχωμά μας απέναντι στην καταστολή και την εκμετάλλευση, είναι όμως και το θεμέλιο του αγώνα μας για δημιουργία.

Έμπρακτη αλληλεγγύη στα φυλακισμένα συντρόφια μας ανά τον κόσμο, στους/στις/τα μετανάστ(ρι)ες/ά στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στους/τις/τα έγκλειστους/ες/α των ψυχιατρείων, στης γης τους κολασμένους, σε όλα τα καταπιεσμένα υποκείμενα, σε όσους/ες/α βιώνουν τους αποκλεισμούς και τις διακρίσεις της «νέας κανονικότητας», σε όσους/ες/α επιλέγουν τη σύγκρουση με την κρατιστική και καπιταλιστική δυστοπία, πραγματώνο-

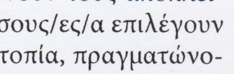

ντας τις ολικές αρνήσεις τους στο εδώ και το τώρα. Αλληλεγγύη με τους ακηδεμόνευτους αγώνες για την κοινωνική απελευθέρωση. Αλληλεγγύη στις καταλήψεις και στους χώρους του αγώνα.

Η αλληλεγγύη μας πέρα από σύνορα και φράκτες, είναι οργανικό-συνθετικό κομμάτι που μπορεί να διατρέχει και να διασυνδέει πολύμορφους και διαφορετικούς αγώνες ενάντια στην επέλαση της εξουσίας. Συνοργανωμένα δίκτυα αλληλεγγύης που συναρθρώνουν πεδία αναγκών και καταπιέσεων σε πεδία αγώνων, από τους/τις/τα φυλακισμένους/ες/α μέχρι όλη την κοινωνία, μπορούν να οικοδομήσουν πυρηνικές εστίες συνεκτικής μαχητικής αντίστασης, απέναντι στον πόλεμο κράτους και κεφαλαίου.

Σαμποτάζ στον πολιτισμό ελέγχου
Ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΕΞΕΓΕΡΣΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Σε καιρούς δυστοπικών αδιεξόδων,
μοναδική διέξοδος η συνέχιση των αγώνων

Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών